

**עפ"ג 15799/05/15 - המערער בעפ"ג 15799-05-15, המשיב בעפ"ג
16604-05-15, ראיד מחאגנה נגד המשיבה בעפ"ג
15799-05-15, המערער בעפ"ג 16604-05-15, מדינת ישראל**

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

עפ"ג 15799-05-15
עפ"ג 16604-05-15

לפני כבוד השופט רפי כרמל, אב"ד
כבוד השופט כרמי מוסק
כבוד השופטת שירלי רנר

המערער בעפ"ג 15799-05-15 המשיב בעפ"ג 16604-05-15 נגד המשיבה בעפ"ג 15799-05-15 המערער בעפ"ג 16604-05-15	ראיד מחאגנה ע"י ב"כ עו"ד אביגדור פלדמן מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
---	---

פסק דין

שני ערעורים על גזר דינו המשלים של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ח' לומפ) מיום 26.3.15 בת"פ 5425/08.

כללי

1. המערער הורשע בהסתה לגזענות לפי סעיף 144 ב(א) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "החוק"), ובהסתה לאלימות לפי סעיף 144 ד 2 (א) לחוק והושתו עליו 11 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. שני הערעורים מופנים כנגד העונש שהוטל על המערער. לטענת המערער, מדובר בעונש מחמיר שאינו עומד בקנה המידה העונשי שנקבע במקרים אחרים, ולטענת המדינה, נוכח הנסיבות ונוכח חומרת הדברים שנאמרו - העונש שהוטל על המערער מקל מדי.

2. ואלה המעשים: המערער, מנהיג הפלג הצפוני של התנועה האסלאמית בישראל, הגיע ביום שישי, ה-16.2.07, בסמוך לשעה 10:00, לשכונת ואדי ג'וז בירושלים. באותה עת היה קיים בעניינו צו שיפוטי האוסר עליו להימצא בתחומי העיר העתיקה או במרחק 150 מ' ממנה כאשר הוראות המשטרה הגבילו כניסת מתפללים להר הבית. המערער נשא שם דברי הסתה לגזענות ודברי הסתה לאלימות באמצעות מערכת רמקולים באוזני כאלף אנשים שהתכנסו במקום, וכן באוזני אמצעי תקשורת רבים שנכחו במקום. במהלך הנאום נשא המערער, בין היתר, את הדברים הבאים:

"עכשיו אנחנו בשטח הזה, המבורך, הצלול ובעל הברכה הטוהרה, אילולא ההפרעות והשיבושים, שפקדו אותנו על ידי הכיבוש הישראלי, שיסולק בעזרת השם, כפי שסולקו אחרים כמותו בעבר".

"אחרי פשע מחנה רפיח אומרים לך הממסד הישראלי רוצה לבנות בית מקדש שישמש כבית תפילות למען אלוהים. כמה שהוא חצוף וכמה שהוא שקרן, מי שרוצה לבנות בית למען האלוהים לא ייתכן שהוא יבנה בית למען אלוהים כשדמנו עודו על בגדיו, ודמנו עודו על דלתותיו, ודמנו במזונו, ודמנו במשקהו, ודמנו עובר מגנרל טרוריסטי אל גנרל טרוריסטי אחר".

"ככה אנחנו ממשיכים בדרכנו ולא חוששים אלא מפני אלוהים ישתבח שמו. לא חוששים אלא מפני האלוהים. בגלל זה אני אומר, אלה שחושבים שהם בעלי היסטוריה מדממת בעלי גנרלי הרג וטבחים, אלה אם הם חושבים שעל ידי הסתה נגדנו בערוץ אחד, ובערוץ שניים או שתיים, אלא שחשבו שהם מסיתים נגדנו בערוץ עשר וגלי צה"ל, אנו לא חוששים אלא מפני אלוהים. הרגעים הכי יפים בגורל שלנו זה כשנפגוש את אלוהים כשאידיים בשטחו של מסגד אל אקצא".

"בגלל זה אני אומר את זה באופן ברור ובלי היסוסים: אתם שמסיתים נגדנו, אל תתנו לדרגות שמונחות על כתפכם לפתות אתכם. הדרגות האלה והכוכבים שמונחים על כתפכם נעשו מהגולגולות של השאידיים שלנו. אלה הם דרגות בושה ולא דרגות פאר. אלה הם דרגות חרפה ולא דרגות כבוד. אני מתפלא מכם. מי מביניכם שהורג יותר מאיתנו, מקבל קידום לדרגות יותר גבוהות..

"כשאנו כאן מתכוננים לתפילה במתחם של מסגד "אל אקצא" המבורך. פה יוסרו כל ענני הקיפוח משמי ירושלים הקדושה. באותו יום יטוהרו כל רחובות ירושלים הקדושה מדמם של החפים מפשע אשר התירו את דמם והוציאו את נשמתם חיילי הכיבוש הישראלי, אשר כובשים את מסגד "אל אקצא" המבורך. ואכן כן, אז יפרחו שקדיות ירושלים מחדש, ועלי עצי הזית יהיו ירוקים מחדש, והכבוד יוחזר אל כנסיית הקבר, והכבוד יוחזר לכל המסגדים והכנסיות. ולא רק זה, הרי אנו לא זדונים ולא נהיה זדונים, ואנו נשמור גם על כבוד בתי הכנסת של היהודים. אנו לא אומה שמבססת על ערכי הקנאה. אנו איננו אומה שמתבססת על נקמה אנו לא הרשנו אף פעם לעצמנו, ותקשיבו טוב, אנו אף פעם לא הרשנו לעצמנו ללוש את הלחם של ארוחת שבירת הצום בחודש רמדאן המבורך בדמם של הילדים. ואם מי שרוצה הסבר יותר מורחב אז שישאל מה קורה לחלק מהילדים של אירופה, אשר דמם היה מתערבב בבצק של הלחם הקדוש. אלוהים גדול, האם זו דת? ככה אלוהים רוצה? אלוהים עוד יתמודד איתכם על מה שאתם עושים..."

"אנו לא לבד במאבק הזה. יתכן שיבואו אלי ויגידו לי אתה מסית. הם רוצים להרוס לנו את ה"אקצא" ובאים ואומרים לי אתה מסית. אז, אחים שלי, אני אומר לכם כן, ואנו אומר שאנו לא לבד במאבק הזה. וברצוני להגיד לכל אדם שפוי. אני רוצה להגיד את זה לכל אדם שפוי, שהקרב שפתחו בו כוחות הכיבוש הישראלי נגד ירושלים הקדושה ונגד מסגד "אל אקצא" המבורך לא נסגר עד עכשיו. אכן כן מראות המערכה הזו התחילו רשמית בשנת 1948 לספירה. מאז השנה הזו ממשיך הממסד הישראלי במלחמתו נגד ירושלים הקדושה ומסגד "אל אקצא" המבורך. בשנים ההם שעברו התרחש שם מראה מדמם, וזה היה בשנת 1967 לספירה הייתה שם מערכה שעדיין ממשיך אותה המוסד הכיבוש הישראלי, אשר כובש את ירושלים הקדושה ומסגד "אל אקצא" המבורך. הוא עדיין ממשיך את הקרב. הקרב עודו מתמשך... אך אנו מדגישים שאנו לא לבד בקרב הזה, בעזרת השם. אנו מבקשים מכל מוסלמי וערבי בהווה האסלאמי והערבי, באם היה שופט או מדען או מפלגה או מוסד ציבורי או פלגים או עמים. אנו חומדים מהם עכשיו, שעכשיו באה חובתם לסייע לעם הפלסטיני. עכשיו באה חובתם להוציא לדרך איתפאדה אסלאמית ערבית מהאוקיינוס לאוקיינוס, כתמיכה בירושלים הקדושה ומסגד "אל אקצא" המבורך".

3. מלכתחילה הורשע המערער בבית משפט קמא אך בעבירת הסתה לאלימות, והושתו עליו 8 חודשי מאסר בפועל. ערעור המדינה על זיכוי מעבירת הסתה לגזענות התקבל, התיק הוחזר לבית משפט השלום והוטלו על המערער 11 חודשי מאסר בפועל בשל הרשעתו הכוללת.

הערעור - טענות הצדדים

4. המערער אינו חולק על כך שנאמו "מהווה נאום טעון ובוטה שמטרתו הייתה לזעזע את ציבור השומעים" (סע' 4 להודעת הערעור), אך טוען כי עשה כן במסגרת חופש הביטוי וכנציג קבוצה הפועלת על פי חוק, שכוחה הוא במילתה. המערער טען כי גזר הדין חורג בחומרתו ללא כל הצדקה ממשית ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, אשר מרביתם, לשיטתו, חמורים בהרבה מהמקרה דנן. לעמדתו, מגזר הדין עולה כי הסיבה העיקרית להחמרה בעונשו נובעת מהטענה כי הינו אדם מוכר ובעל מעמד בכיר בקרב תומכיו ומכאן השפעתו הנה רבה ומכרעת, וכפועל יוצא מכך פוטנציאל הפגיעה מנאמו הינו חמור. אולם, לדבריו, מעמדו אינו שונה ממעמדם של יהודים אזרחי ישראל שעברו עבירות הסתה, הורשעו, והעונשים שהוטלו עליהם קלים באופן ניכר, ואין בכך כדי להצדיק חריגה מוגזמת ובלתי סבירה מהענישה הנהוגת במקרים אלה. המערער התייחס לפסיקה שנסקרה בגזר הדין של בית משפט קמא: גזר הדין בעניינו של נעם פדרמן, פעיל ימין, שדמותו, כך נטען, מוכרת לא פחות מזו של המערער, כמנהיג של חוג ימני, שקרא לגירוש ערבים בתוכנית טלוויזיה ונדון לעונש של 4 חודשי מאסר בעבודות שירות (ע"פ 4856/09); גזר הדין בעניינו של שמואל בן ישי שגילה תמיכה פומבית בטלוויזיה במעשי הרצח של ברוך גולדשטיין וקרא להישנות המעשים, נדון ל - 6 חודשי מאסר על תנאי (רע"פ 2533/10 ורע"פ 3066/10); גזר הדין בענין פנירי (ת"פ 2110/03) ובענין בן גביר (ע"פ 2065/08 ורע"פ 9066/08) שהורשעו בהסתה לגזענות, אך לא הוטלו עליהם עונשי מאסר בפועל או בעבודות שירות. המערער טוען כי מדובר בדמויות שאינן מוכרות פחות ממנו, לפחות באותם חוגים שהם פועלים בהם. המערער אף טוען כי אנשי ציבור בכירים בישראל, כדוגמת ראש הממשלה בנימין נתניה ושר החוץ (לשעבר) אביגדור ליברמן, לא הועמדו לדין בגין קריאות גזעניות שקראו. עוד נטען כי בנסיבות המקרה דנן, העבירות בהן הורשע המערער נובעות ממקור אחד ומאירוע אחד מתמשך, הן חופפות ואף זהות, ולא היתה סיבה גם אם התקבל ערעורה של המדינה והנאשם הורשע בעבירת ההסתה לגזענות, להחמיר בעונשו. עוד נטען כי לא הוכח קשר סיבתי בין נאמו של המערער לבין האלימות שהתלקחה לאחר מכן, ויש לזקוף זאת כנסיבה לקולה בקביעת עונשו של המערער בנוגע לעבירת ההסתה לאלימות, המציבה אותו ברף התחתון של מתחם הענישה (בית משפט קמא קבע בגזר דינו השני כי המתחם ההולם הנו 5 עד 20 חודשי מאסר). לבסוף, הדגיש המערער כי מעת הנאום דנן חלפו למעלה מ - 8 שנים, בהן לא הסתבך בפלילים, למעט הרשעה יחידה בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שאינה ממין העבירות דנן.

5. המאשימה טוענת, מנגד, כי מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא אינו הולם את הנסיבות המחמירות של ביצוע העבירות, ואינו הולם את עוצמת הערך המוגן בכל אחת משתי העבירות, שזכה להגנת המחוקק, בקובעו עונש מקסימלי של חמש שנות מאסר בצידה של כל עבירה. המאשימה הדגישה כי העבירות בוצעו בנסיבות מחמירות, לאחר תכנון מראש, חלקו של המערער בביצוען היה מלא והנזק שהיה צפוי הוא רב. מדובר בדרשה שנישאה על ידי איש דת ופוליטיקאי מוביל בחברה הערבית ולה השפעה מצטברת על נפשם ודעתם של השומעים הרבים שנכחו במקום ושל אלה שנחשפו לה באמצעות כלי התקשורת, במיוחד באותה תקופה מתוחה בהר הבית. נטען כי לדרשות מסוג זה יש השפעה מצטברת על נפשם ודעתם של השומעים, והיא בבחינת "הכשרת לבבות". המאשימה טוענת עוד כי אין מדובר בהתבטאות ספונטנית קצרה, אלא בנאום ארוך שנישא לאורך זמן ומתוך שיקול דעת מלא, בפני קהל מאמין, ממורמר ומשולהב שלא הורשה להיכנס לתפילת יום השישי בהר הבית. קהל המאזינים במקום, וכן זה שבאמצעות כלי התקשורת

ששידור את דבריו של המערער, היה רב, והמערער ידע כי באותה עת "השטח בוער" והעולם הערבי כולו רוגש בשל טענה לפגיעה במסגד אל אקצה על רקע העבודות שבוצעו במעלה המוגרבים. עוד נטען כי המערער בחר בקפידה את מילותיו והתבטא באופן מכוון בדרך חריפה, בוטה ומסיתה ביותר, תוך שימוש חוזר ונשנה במילה "דם" לצד קריאה ישירה לאינתיפאדה ואיזכור עלילת הדם האנטישמית. המגמה המכוונת להלהיט את הרוחות ולהתסיס את ציבור השומעים באה לידי ביטוי במילים, כגון: "ותקשיבו טוב", שבאו לפני המשפט בדבר לישת הלחם בדמם של הילדים, אותו חלק בנאומו בגינו הורשע בעבירה של הסתה לגזענות. המאשימה הדגישה כי בעניינו של המערער אין מדובר בהרשעה בעבירות חופפות, שכן כל עבירה מתייחסת לחלק שונה, משמעותי ונפרד מנאומו של המערער. בחלק אחד קרא המערער לגזענות, בדברו על עלילות דם שדבקו בעם היהודי, ובחלק אחר ונפרד הסית המערער בביור לאלומות וקרא לאינתיפאדה. המאשימה הדגישה גם את עברו הפלילי של המערער, הכולל הרשעה בעבירות ביטחוניות, בגין ריצה 3.5 שנות מאסר. המאשימה טוענת כי יש להחמיר בעונשו של המערער והפנתה לגזר דין שניתן לאחרונה בבית המשפט המחוזי בירושלים (ת"פ 4001-05-15 מדינת ישראל נ' ש.ט (22.7.15)), בו אוזכרה, בחלק הדן בעבירת ההסתה לאלומות, פסיקה עדכנית שניתנה בבית משפט השלום בירושלים בה הורשעו נאשמים בריבוי עבירות של הסתה לאלומות או לטרור וכן בריבוי עבירות של תמיכה בארגון טרוריסטי, זאת בשל פרסומים המסיתים לאלומות וטרור ברשת הפייסבוק על רקע אירועי קיץ 2014 (פסיקת בית משפט השלום: ת"פ 44918-12-14 מדינת ישראל נ' סאמי דעיס (19.5.15); ת"פ 44920-12-14 מדינת ישראל נ' אברהם עאבדין (9.6.15); ת"פ 44790-12-14 מדינת ישראל נ' עודי ביומי (22.6.15); ת"פ 44936-12-14 מדינת ישראל נ' נאסר הדמי (1.6.15); ת"פ 44957-12-14 מדינת ישראל נ' עודי סונקרוט (27.5.15); ת"פ 44725-12-14 מדינת ישראל נ' עומר שלבי (12.5.15)). מפסיקה זו עולה כי רף הענישה נע בין 5 ל - 25 חודשי מאסר בפועל, בהתחשב בכמות הפרסומים ובתדירותם, תוכנם, פוטנציאל התפוצה שלהם והתקופה בה הם פורסמו.

דין

6. דין שני הערעורים להידחות.

המערער יליד 1958, לא נטל אחריות על מעשיו, לא הודה בהם ואף לא הביע חרטה. לחובת המערער נזקפת חומרת העבירות שביצע במקרה דנן. הוראת החוק האוסרת הסתה לאלומות או לטרור מגנה על הערכים של שמירה על שלום הציבור ובטחונו ונועדה למנוע פגיעה פוטנציאלית בו. העבירה של הסתה לגזענות טומנת בחובה הגנה נוספת גם על כבוד האדם. המחוקק ביטא את החשיבות שיש לערכים אלה, בקובעו את העבירות כעבירות מסוג "פשע" ובצידן עונש מקסימלי של חמש שנות מאסר. המערער ביצע את העבירות בנסיבות שאך מוסיפות לחומרתן. אין מחלוקת כי המערער הגיע במיוחד לירושלים לאזור הקרוב להר הבית ולמסגד אל אקצה, יום לאחר שהוצא נגדו צו הרחקה מתחומי הר הבית והעיר העתיקה בירושלים, כדי לשאת את דרשת יום השישי, היא התפילה הקדושה למוסלמים. המערער ניצל מעטה זה של "שיעור דת" על מנת לומר דברים המעודדים, תומכים ומזדהים עם מעשי אלימות, דרש כי תוכן דבריו נוגע לכל בני דת האיסלאם באשר הם, קרא לעולם המוסלמי לפתוח באינתיפאדה ותקף את מדינת ישראל ואת העם היהודי. המערער השתמש במעמדו כאיש ציבור דתי מכובד בקרב העם הערבי וכפוליטיקאי, המשמש ראש הפלג הצפוני של התנועה האסלאמית בישראל, כדי להעביר את המסר בו חפץ, בודעו כי מעמדו זה מקנה לו כח השפעה רב על שומעיו. המערער חזר בדבריו על עלילת הדם השפלה כנגד היהודים האופים את לחמם כשהוא מעורב בדם של ילדים, אמר דברים חמורים ובוטים תוך שהוא קורא לאינתיפאדה, כפי שנקבע בהכרעת הדין ואושר בערעור: "אנו מבקשים מכל מוסלמי וערבי בהווה האסלאמי והערבי... שעכשיו באה חובתכם לסייע לעם הפלסטיני.... עכשיו

באה חובתכם להוציא לדרך אינתיפאדה אסלאמית ערבית מהאוקיינוס לאוקיינוס, כתמיכה בירושלים הקדושה ומסגד "אל אקצא המבורך". ודוק, המערער בחר לשאת דרשתו בשכונת ואדי ג'וז, הסמוכה להר הבית, בתקופה מתוחה ונפיצה בקרב הציבור הערבי, בעקבות עבודות שבוצעו על ידי רשויות מדינת ישראל במהלך חודש פברואר 2007 באזור מעלה המוגרבים הנמצא בכניסה להר הבית, ונתפסו על ידי קהל מאזיני כפגיעה באחד המקומות הקדושים ביותר לדתם. יודגש כי אין מדובר בהתבטאות ספונטנית קצרה, שכן המערער נשא נאום סדור וערוך מראש, בנוכחות של כאלף מאזינים שכניסתם להר הבית לא התאפשרה בגלל ביצוע אותן עבודות והיוו כר פורה לרעיונותיו, וביודעו כי אמצעי התקשורת הרבים שנכחו במקום אך מגדילים את קהל המאזינים. כמו כן, המערער היה מודע למילותיו ואף התייחס מפורשות להסתה שלו באותה דרשה: "יתכן שיבואו ויגידו לי אתה מסית. הם רוצים להרוס לנו את "האקצא" ובאים ואומרים לי אתה מסית. אז אחים שלי, אני אומר לכם כן, ואני אומר שאנו לא לבד במאבק הזה". טענת סנגורו של המערער, לפיה בנסיבות המקרה דנן, העבירות נובעות מאירוע אחד ומתמשך והן חופפות ואף זהות - דינה להידחות. כל עבירה מתייחסת לחלק שונה, משמעותי ונפרד מנאום של המערער. בחלק אחד של הדרשה קרא המערער לגזענות, בדברו על עלילות דם שדבקו בעם היהודי, ובחלק אחר ונפרד של הדרשה, קרא המערער לאינתיפאדה והסית בבירור לאלימות. כמו כן, נדחת טענת הסנגור, לפיה יש לזקוף לקולה את הקביעה שבהכרעת הדין כי לא הוכח שהמהומות לאחר הדרשה פרצו כתוצאה מדברי המערער. בנוגע לעבירת ההסתה לאלימות, די בהוכחה כי מתוכנו של הפרסום המסית ומהנסיבות בהן פורסם - קיימת אפשרות ממשית לעשיית מעשי אלימות או טרור. בערעור על הכרעת הדין נקבע כי תנאי זה התקיים במקרה דנן. קביעה זו נשענה לא רק על תוכנו של הפרסום, אלא גם על הנסיבות בהן פורסם, האווירה ששררה בציבור באותה עת, סוג האלימות המדוברת והיקף הקבוצה החשופה לאותה אלימות, כפי שפורט לעיל, ונקבע כי המערער התכוון לעורר מעשי אלימות פיזיים ממשיים.

7. נסיבות ביצוע העבירות, שפורטו לעיל, נזקפות לחומרה בקביעת עונשו של המערער. נסיבות אלה, בצירוף תוכן נאום של המערער מבדילות אותו באופן ברור ובהיר מעניינם של נאשמים אחרים שנסקרו בגזר הדין ובטיעוניו של המערער בערעור. אין מקום להשוואה בין מעמדו, השפעתו, יוקרתו, משקלו הציבורי והמשמעות המיוחסת לדברים הבאים מפיו של המערער, כל זאת לקהל עצום ורב, לבין אותם נאשמים, שאף שאמרו דברי הסתה חמורים, אין משקלם וחשיבותם הציבורית ברי השפעה, בוודאי לא כה רחבה וכה משמעותית כפי שיש למערער. המערער הנו מנהיג, קהל עצום נוהה אחריו, שותה את דבריו, ופוטנציאל השפעת דבריו הנו בספירה אחרת מאלה אליהם התייחס בערעורו וביקש להשליך מהעונשים שנגזרו בעניינם על עניינו. כל אלה מחייבים ענישה משמעותית ומרתיעה. יתירה מזו, הפסיקה העדכנית שניתנה לאחרונה במקרים הנוגעים לעבירות של הסתה לאלימות או לטרור בשל פרסומים ברשת הפייסבוק שביצעו נאשמים שאינם אנשי ציבור, קובעת מתחם ענישה נע בין 5 ל - 25 חודשי מאסר בפועל (ר': גזר הדין של בית המשפט המחוזי בירושלים ת"פ 4001-05-15 מדינת ישראל נ' ש.ט (22.7.15)), בחלק הדין בעבירות ההסתה לאלימות, ובפסיקה העדכנית של בית משפט השלום בירושלים שאוזכרה שם.

8. ועוד: לחובתו של המערער עבר פלילי משמעותי קודם, הכולל ארבע הרשעות קודמות, שלוש מתוכן רלבנטיות לעבירות דנן. מדובר בעבירות ביטחוניות ובפגיעה בכוחות הביטחון, שהמערער אף ריצה שלושה עונשי מאסר בגין, ובכך נסיבה לחומרה בקביעת עונשו. יחד עם זאת, מעת ביצוע העבירות בתיק דנן חלפו למעלה מ - 8 שנים, בהן לא הסתבך המערער בפלילים, למעט הרשעה בתקיפת שוטר כדי להכשילו במילוי תפקידו, שניתנה לאחר שניתן גזר הדין הראשון (לפני הערעור על הכרעת הדין), אך, כפי שקבע בית משפט קמא, אין לכך משקל משמעותי בקביעת עונשו במקרה דנן, שכן אותה עבירה בוצעה על רקע אישי (בעת בידוק ביטחוני של אשת המערער) ולא בשל מעמדו או כחלק מפעילות

ציבורית.

9. לסיכום, עברו הפלילי הרלבנטי של המערער, העבירות החמורות אותן ביצע ונסיבות ביצוען מחייבים השתת עונש ממשי והולם שיש בו גם כדי לממש את אינטרס ההרתעה. הגישה העונשית הראויה מחייבת השתת סנקציה פלילית אפקטיבית כגורם חיוני באכיפת החוק והגנה על אינטרס הציבור. בנסיבות דנן, מתחמי הענישה שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו, והעונש שקצב במסגרתם, אינו מצדיק את התערבות ערכאת הערעור. מטעם זה, דין ערעורו של המערער להידחות.

10. באשר לערעור המדינה: עיון מדוקדק בתיק בית משפט קמא מגלה כי אף שהעבירות נעברו בשנת 2007 וכתב האישום הוגש בשנת 2008, נגרמו דחיות ועיכובים רבים בנהול התיק בגין המערער וסיבות התלויות בו. על-כן אין לחלוף הזמן, במובן זה, משום משקל לזכותו. מנגד, לא התעלמנו מכך שבמשך התקופה שחלפה מאז שנת 2007, לא שנה המערער על מעשיו ובכך יש משום נימוק שלא להחמיר בעונשו כפי שעתרה לכך המדינה.

אשר על-כן, התוצאה הנה ששני הערעורים נדחים.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר ביום 15/11/15 עד השעה 10:00 בבית המעצר ניצן.

ניתן היום, י"ד חשוון תשע"ו, 27 אוקטובר 2015, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ והמשיבה.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד